

ga ni foremaste kinni sidduda, kui ta agga sedda wob fañnatada. Sepeale peab ta wårsfid fare-fored roðtma, neid kinnwiga purruks pesmu, ja neid selle kohha ümber pannema ja narsoga kinni sidduma. Kui seàl ei olle fare-paud liggimail, siis pango ta wårsket mulda, mis ta ülestæwab, selle kohha ümber. Núid peab ta koo minne- ma, fare fored wee sees kuppata ma, ja sed- da iwt sojalt jomia. Párrast peab ta terras- wa noa otsaga sedda hawta suremaks tegge- ma, ja kuppovariwega iwerd seàlt seest wålia tombama. Párrast woib ta sedda kohha sütte-tullepaistel poom-ölliga, ja panneb jálle fare lehbed ja fored selle ümber. Kui ta ei woi kuppero farwe leida, siis peab ta monnikord püssi-rohto selle hawta peál last- ma pölkeda, ja aiati üht lussit; tait pooni- ölli sisse wénta. Kui ta sel wiñil selle ha- waga on teinud, siis wob ta sedda paela eht nõri jálle lahti tehba.

wessi werrest sahkub, nenda kui se suisel aial pima járes sunnib. Siis wast dige surm tulleb. — More rahva jures se sun- nib saggedaminne, kui wanna rahva jures et nemmad peált uáitwad, kui olleksid nem- mad surnud, eht nemmad kül weel ellas- wad. Siiski on ükskord ühhes kúllas sat- samas üks 70 aastane naene jálle üllesár- kend, kui ta jo olli pestud ja surno rides. Temma wáimees tahtis ühhe nabri niesega tedda sängist wålia tösta. Siis ütles na- b'i naene, et ta piddi surno suurt warwast näppistama: seest temmal olli se rummal eb- ba usk, et siis surnud ei haffi kóddo káima. Ehf núid kül ükski surnud, kui ta ðie'e sur- nud ja maetud on, ei woi jálle taggasí tul- la; siis teggi se mees omnesi, mis na ri naene káskis. Ja watq! mis sindis? Se wanna eit árkas ülles ja sirkatas omniaid káed emma wáimehhe pole: ja se mehhise ehmaras ni wågga, et ta pea olleks vtseti mah-